

KRISTEM PROMĚNĚNÉ ŽIVOTY

Křesťanské
společenství
Praha

Dokumenty, prohlášení a stanoviska sboru

Pro vnitřní potřebu Sboru Křesťanské společnosti Praha

Kancelář:

Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8

Tel.: 284 822 294, e-mail: paha@kaes.cz

IČ: 73631043

Č.ú.: 223775399/0300

Obsah

- 3** Úvod
- 4** Hodnoty Církve Křesťanská společenství
- 7** Věříme v Boha Otce, Boha Syna a v Boha Ducha Svatého
- 8** Vyjádření našeho postoje k jedinečnosti manželského vztahu
- 10** Prohlášení rodičů
- 12** Předmanželský sex
- 16** Stanovisko staršovstva KS Praha k biblickým místům o rozvodu a novém sňatku
- 19** Prohlášení mužů, kteří chtějí dosvědčovat Boží svatost
- 21** Prohlášení o evangelizaci
- 23** Prohlášení k partnerským vztahům členů sboru s neobrácenými lidmi

Úvodem

V různých konkrétních situacích našeho sborového života vznikala potřeba zabývat se určitými aktuálními tématy. Přitom jsme postupně formulovali i následující stanoviska a prohlášení vedení sboru. Pro život sboru je považujeme za důležitá a závazná. Byla publikována na sborových webových stránkách www.kspraha.cz, kde jsou průběžně k dispozici, a rozhodli jsme se je zveřejnit i v tištěné podobě.

Sbor Křesťanské společnosti Praha je součástí Církve Křesťanská společnost (CKS). Podrobnější informace o celé církvi naleznete na www.kaes.cz. CKS je svazkem samostatných sborů. Jsme poměrně mladá církev a jak na úrovni celé církve, tak na úrovni místních sborů se snažíme mít dokumenty pokud možno stručné. Jako církev jsme vyjádřili společné hodnoty, které definují naše postoje a mantinely a u kterých usilujeme, aby byly součástí našich osobních životů i života našich sborů.

Doufám, že zde shromážděné materiály pomohou v orientaci v základních postojích našeho sboru předně jeho členům, ale i zájemcům o členství. Mám naději, že dokreslí obraz našeho fungování také širší křesťanské i sekulární veřejnosti.

Bůh vám žehnej.

*Ing. Lubomír Ondráček,
hlavní pastor KS Praha*

Hodnoty Církve

Křesťanská společenství

- Církev postavená na Bibli
Bible je pro nás Božím slovem, zdrojem života a měřítkem všech věcí.
Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je nanejvýš užitečné. Vyučuje nás a usvědčuje, napravuje a vychovává ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonale připraven a vybaven ke každému dobrému dílu. (2Tm 3,16–17)
Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku. (Ž 119,105)
Ježíš mu řekl: „Je psáno: Člověk nebude živ jenom chlebem, ale každým slovem Božím.“ (L 4,4)
- Důvěrný vztah s Bohem Otcem
Skrze obět Ježíše Krista jsme usmířeni s Bohem. Jde nám především o to, abychom s Ním měli úzký osobní vztah a aby On z nás měl radost.
Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. (2K 5,19)
Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. (1J 1,3)
- Následování Ježíše Krista
Ježíš Kristus je naším Spasitelem i Pánem. Proto považujeme za neodmyslitelnou součást své zbožnosti jeho důsledné následování.
Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ (L 9,23)
- Život z moci Božího Ducha
Jsme si vědomi, že potřebujeme Ducha svatého, který vydává svědectví o Kristu, uvádí do pravdy, zmocňuje a vystrojuje Církev svými dary.
Požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. (J 14,16–17)

Až přijde Zastánce, kterého vám pošlu od Otce, Duch Pravdy, jenž vychází od Otce, ten o mně vydá svědectví. (J 15,26)

Až ale přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. (J 16,13)

Jsou různé dary, ale tentýž Duch, jsou různé služby, ale tentýž Pán, jsou různá působení, ale všechno ve všech působí tentýž Bůh. Každý ovšem dostává projev Ducha ke společnému užitku: jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, jinému od téhož Ducha slovo poznání, dalšímu víra v tomtéž Duchu, jinému dary uzdravování v tomtéž Duchu, jinému konání zázraků, jinému proroctví, jinému rozlišování duchů, jinému různé druhy jazyků, jinému výklad jazyků. To vše ale působí jeden a tentýž Duch, který obdarovává každého jednotlivě, jak sám chce. (1K 12,4–11)

- **Růst a proměněné životy**

Usilujeme o to, aby církev rostla jak počtem, tak ve zralosti a proměně charakteru do podoby Ježíše Krista.

Církev v celém Judsku, Galileji a Samaří měla klid, vnitřně i navenek rostla, žila v bázní Páně a vzrůstala počtem, protože ji Duch svatý posiloval. (Sk 9,31)

To on rozdal své dary – apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele – pro přípravu svatých k dílu služby, aby se Kristovo tělo budovalo, abychom nakonec všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna, k dokonalému lidství, k plné míře Kristovy dospělosti. (Ef 4,11–13)

- **Chození ve světle**

Na základě lásky a pravdy chceme žít v upřímnosti před Bohem i lidmi, bez snahy přehlížet problémy. Odmítáme jakoukoliv církevní výlučnost. Jde nám o otevřenost, vykazatelnost a biblicky prováděnou kázeň v církvi.

Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. (1J 1,7)

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď. Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník. (Mt 18,15–17)

- Rozvíjení vzájemných vztahů
V CKS usilujeme o co nehlubší závazné vztahy. Vzájemné vztahy mezi sbory se dějí zejména skrze vztahy mezi jejich vedoucími na různých rovinách.
Jako máme v jednom těle mnoho údů, ale všechny údy nemají stejný úkol, tak i nás je mnoho, ale v Kristu jsme jedno tělo a jako jednotlivé údy patříme k sobě navzájem. (Ř 12,4–5 NBK)
Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (J 13,35)
- Sdílení evangelia
Důležitou součástí našeho poslání je pro nás zvěstování dobré zprávy o záchraně v Ježíši Kristu i nejrůznější služba lidem.
Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření. (Mk 16,15)
Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. (Mt 5,14–16)
- Potřeba jednoty a spolupráce
Velmi nám záleží na jednotě a spolupráci s dalšími křesťany v místech, kde sbory Křesťanských společenství působí, protože rozšiřovat Boží království ve svých městech a krajích dokážeme nejlépe společně.
Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; ať jsou i oni jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal. (J 17,21)
- Vědomí částečného poznání
Považujeme se za součást celosvětové Církve, v jejímž rámci máme svá konkrétní obdarování i omezení. Naše poznání a zjevení je částečné a bez poznání a zjevení jiných částí Církve jsme neúplní.
Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. (1K 8,2)
Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné... (1K 13,9)

Věříme v Boha Otce, Boha Syna a v Boha Ducha Svatého

Věříme v jednoho Boha: Otce, Syna a Ducha svatého. Věříme, že Bůh existuje věčně ve třech neoddělitelných osobách, které jsou dokonale jednotné, i když má každá jinou úlohu. Otec, Syn a Duch Svátý mají mezi sebou vztah dokonalé harmonie a spolupráce. Všechno, co Bůh dělá, je dílem Otce, Syna a Ducha svatého.

Věříme v Boha Otce, který je Stvořitelem nebe i země, všeho živého a neživého. Stvořil vše skrze svého Syna a vše ožívuje svým Duchem. Otec miluje každého člověka a chce s ním mít osobní vztah jako se svým dítětem. Proto poslal svého Syna, aby otevřel člověku cestu k Němu.

Věříme v Boha Syna, který je od věčnosti. Je zcela roven Otcí. Otec ho poslal na zem a Syn se ze své lásky k Otcí a k lidem dobrovolně rozhodl na zem přijít jako člověk Ježíš. Ježíšův život byl jak životem Boha mezi námi, tak i zároveň dokonalým lidským životem. Syn má naprostou jednotu s Otcem, ze které plyne Jeho plná poslušnost. V poslušnosti podstoupil smrt na kříži, kde byl díky Jeho zástupné smrti smazán náš hřích. To nám umožňuje přijít k Otcí a stát se Božími syny a dcerami s věčnou platností a mít tak skrze víru přístup k veškerému dědictví Boží slávy. Ježíš byl vzkříšen Otcem mocí Ducha svatého.

Věříme v Boha Ducha Svatého, který je zdrojem života a je zcela roven Otcí a Synu. Umožnil Synu, aby se narodil z Marie jako člověk. Díky Ježíšově smrti a vzkříšení nám byl poslán od Otce, aby s námi měl úzký vztah a aby v nás a skrze nás působil v moci. Je naším Učitelem, Přímluvcem, Pomocníkem a Utěšitelem. Umožňuje nám vidět pravdu evangelia, uvěřit a činit pokání. Duch svatý nás uvádí do veškeré pravdy, zjevuje nám Otce, dává nám své dary a zmocňuje nás ke svědectví.

Věříme, že Otec, Syn a Duch svatý jsou hodni stejné slávy a úcty. Je jen jeden Bůh. Proto když uctíváme Otce, je zároveň poctěn Syn i Duch Svátý, když uctíváme Syna, je uctěn Otec a Duch Svátý a když uctíváme Ducha Svatého, Otec a Syn jsou poctěni.

Vyjádření našeho postoje k jedinečnosti manželského vztahu

My, níže podepsaní, tímto vyjadřujeme před Bohem, před lidmi i před celým duchovním světem, že považujeme smlouvu za základní způsob, kterým Bůh Stvořitel jedná se svým lidem. Důkazem nám jsou záznamy ze Starého zákona o smlouvách s patriarchy a Izraelem, a především Boží jednání s Církví prostřednictvím smlouvy v Kristu. Ve smlouvě se nám zjevuje Bůh jako ten, který přes svou absolutní převahu bere velmi vážně druhou stranu, nabízí jí své velkorysé a výhodné podmínky a opravdově čeká na projevení její vůle. Svobodně uzavřenou smlouvu respektuje a ze své strany zachovává věrnost, i když protistrana selhává.

Každý z nás podepsaných měl tu velikou čest vstoupit do osobní smlouvy s Hospodinem tím, že jsme se ztotožnili s obětí Ježíše Krista na kříži a jeho vzkříšením a stvrдили tuto smlouvu křtem ve vodě jako svým „podpisem“. Věříme, že v Kristu se stalo ANO všem zaslíbením, která Bůh nabízí každému, kdo s ním chce mít vztah trvajících až na věčnost.

Věříme, že druhou nejvýznamnější smlouvou, kterou člověk může uzavřít, je manželská smlouva. Pokud jsou manželé křesťané, uzavírají tuto smlouvu před Bohem a jsou vázáni projevem své vůle až do smrti jednoho z partnerů. Manželská smlouva je ochranou vztahu mezi mužem a ženou, kteří si před Bohem slíbili lásku, úctu a věrnost až do smrti jednoho z nich. Taková smlouva je také jistotou pro jejich děti, které z hojnosti takového vztahu mohou a mají brát. Rozvod nikdo z nás nechápe jako oprávněný způsob řešení manželské krize. Rozvod je pro nás výrazem nevěry v Boží moc, neochoty přinejmenším jednoho z partnerů umřít sám sobě kvůli Kristu i druhému z partnerů.

Vyznáváme, že příprava na uzavření manželské smlouvy má být přiměřená významu této skutečnosti. Měla by obnášet poznávání jeden druhého duchovně (jeho vztahu ke Kristu a společného duchovního směřování), vzájemné přijetí, vznik opravdové lásky jako vědomého, upřímného a vytrvalého postoje, duševní porozumění a zami-

lovanost, která k takovému důležitému vztahu patří. Vzájemné poznávání v sexuálním smyslu je vyhrazeno pro dobu až po uzavření manželské smlouvy. Podle našeho poznání z Písma je každý sexuální vztah mimo manželskou smlouvu smilstvem. Vztah založený na smilstvu ochuzuje muže a ženu o mnohá tajemství vyplývající z důvěrného vztahu muže a ženy v manželství.

Věříme, že nás Písmo jednoznačně vede, abychom vstupovali do manželské smlouvy pouze s tím, kdo patří Kristu.

Věříme, že manželství je vztah darovaný samotným Bohem, který člověka stvořil jako muže a ženu ke svému obrazu. Věříme, že každý z nás může a má svým manželstvím tomuto světu prorokovat o vztahu mezi Kristem a Církví, a tak se osobně i společně připravovat na svatbu Beránkovu.

Chceme v našem společenství pracovat na zdravých a silných manželstvích, kde oba manželé milují Krista a jsou ochotni pro Něho i pro svého smluvního partnera umírat své sobeckosti a žít pro Krista i svého partnera, a to i ve velkých tlacích. Chceme udržovat otevřené a přátelské vztahy s jiným manželským párem, který má právo nám do našeho manželství mluvit.

Prohlášení rodičů

Toto vyjádření navazuje na prohlášení o jedinečnosti manželského vztahu, které bylo v našem sboru poprvé prezentováno dne 18. prosince 2004. My, níže podepsaní, vyjadřujeme svůj postoj k rodičovství tímto prohlášením:

Věříme, že děti jsou darem od Hospodina a jsme za ně vděční. Bůh nám je dočasně svěřil, abychom pečovali o jejich duchovní, duševní i tělesný rozvoj.

Jsmo vděční za vše dobré, čím nás obohatili naši tělesní i duchovní rodiče a jsme si vědomi, že k zdravému rodičovství patří i budování zdravého manželského vztahu.

Poznali jsme, že je pro nás nejdůležitější v našem životě následovat Krista. Proto je naší hlavní prioritou ve výchově dětí vést je k rozhodnutí Krista následovat. Budeme jim pomoci na cestě jejich duchovního růstu, a to jak před znovuzrozením, tak i po něm. Budeme se vůči svým dětem snažit být vzorem v naplňování záměru našeho společenství – Kristem proměněné životy. Chceme ve svých rodinách citlivě aplikovat zásady Bohem svěřené našemu společenství: *život z Božího Slova, neustálou modlitbu, štědré dávání a dosvědčování Boží svatosti.*

Věříme, že Otcova láska se projevuje bezpodmínečným přijetím, které nám dokázal obětí svého Syna Ježíše. Zároveň věříme, že k této lásce patří i kázeň a dodržování pravidel. Proto chceme svým dětem projevovat jak bezpodmínečnou lásku, tak uplatňovat kázeň nezátizenou zákonictvím ani svévolí.

Uznáváme před Hospodinem jako hřích ty chvíle, kdy jsme nebyli svým dětem dobrým příkladem v následování Krista a kdy jsme je dostatečně nevedli k lásce k Božímu Slovu. Uznáváme jako hřích okamžiky, kdy jsme je káznili bez lásky nebo kdy jsme naopak dostatečně nejednali s jejich svévolí nebo vzpourou. Prosíme nyní veřejně své děti, aby nám to odpustily. Potvrzujeme své rozhodnutí resp. se rozhodujeme plně obrátit svá srdce ke svým dětem a v tomto postoji

setrvat po celý život. Vyjadřujeme svou ochotu nechat se povzbudit i napomenout těmi, kdo pro nás budou mít radu pro náš postoj k dětem.

Věříme, že i když v mnoha ohledech narážíme na své negativní dědictví po předcích, můžeme být dobrými rodiči. Je to díky tomu, že máme jedinečný vzor a zdroj v Otci v nebesích. Uvědomujeme si, že i v oblasti rodičovství potřebujeme pokračující proměnu svého charakteru. Jsme si také vědomi potřeby vnitřního uzdravení tam, kde jsme ho ještě neprožili. Toto uzdravení je důležité pro naši schopnost dobře reprezentovat Krista našim dětem.

Vážíme si sborových služebníků dětem a mládeži a chceme s nimi spolupracovat na naplnění vize pro naše děti, jak je vyjádřena v materiálu „Služba dětem v Křesťanském společenství Praha“ (spasení, život z Božího slova, Duchem naplněný život, duchovní růst, osobní vydanost, charakter a služba). Jsme připraveni s nimi otevřeně komunikovat o duchovním růstu svých dětí a podporovat je modlitbami, morálně a dle možností i prakticky.

Předmanželský sex

Stanovisko staršovstva Sboru Křesťanské společnosti Praha
Cílem stanoviska staršovstva SKS Praha je poskytnout vodítko pro řešení otázek týkajících se předmanželského sexu se speciálním zaměřením na případ, kdy spolu dva křesťané „chodí“, uvažují o svatbě a vstoupí do společného sexuálního života ještě před uzavřením manželské smlouvy. V zásadě lze rozlišit dva případy: 1) jde jen o jediný případ, který vidí jako hřích a chtějí vzniklou situaci řešit; 2) jde o situaci, kdy považují sexuální život před manželstvím za „normální“ věc a odmítají ho uznat za hřích.

Stanovisko vychází z následujících obecných biblických pravd:

- 1. Bůh stvořil člověka jako sexuální bytost** – Gn 1,28: „A Bůh jim požehnal a řekl jim: ‚Plodte a množte se a naplňte zemi.‘“ Lidská sexualita je tedy Božím záměrem, Bůh ji sám stvořil, a tudíž pro ni stanovil i pravidla.
- 2. Sexualita byla stvořena jako dobrá** – Gn 1,31: „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.“; Gn 2,25: „Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se.“ Tak, jako bylo všechno Boží stvoření dobré a dokonalé až do nejmenších podrobností, tak bylo dobré a dokonalé i lidské sexuální citění, bez nečistých postojů a tužeb.
- 3. Sexualita byla porušena prvním hříchem** – Gn 3,16b: „...budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“ Pád člověka se týká všech oblastí lidské přirozenosti i života. Čistota stvořeného sexuálního citění byla narušena, byly narušeny i vzájemné vztahy mezi mužem a ženou.
- 4. Sexuální život má svoje pevné místo, které stanovil Bůh.** Boží postoj k sexuálnímu životu je jasně vyjádřen v rámci celé Bible. Stručně lze říci, že mimomanželský (a tedy i předmanželský) sexuální styk je hříchem. Naprosto jasně to ukazuje Dt 22,13–21. Nová smlouva o této věci hovoří v 1K 7,1–9. Verš 9 jasně indikuje, že mimo manželství je třeba žít zdrženlivě (ovládat se). Pokud toho někdo není schopen, ať vstoupí do manželství a tak se varuje smilstva.

5. Tak, jako je celý člověk obnovován v Kristu – 2K 5,17: „Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové.“ – **je obnovována i lidská sexualita.** Bůh chce v Kristu uzdravit a obnovit tuto stránku života. To, co bylo, pominulo, je tu nové. Člověk má možnost vstoupit do uzdravení a nového chápání i prožívání své sexuality. Jde to však pouze v Kristu na základě poslušnosti Božího slova.

V prvním případě z úvodu je situace taková, že došlo k pohlavnímu styku u křesťanského páru, který uvažuje o svatbě. To, co se stalo, vidí jako hřích a hledají pomoc při řešení nastalé situace. Musejí se vzít nebo naopak rozejít? Co k tomu říká Písmo?

Při řešení konkrétních situací je třeba hledat vedení svatým Duchem. Nedá se paušálně stanovit jedno řešení pro všechny případy. Vždy je třeba činit pokání a nikdy se ke stejnému hříchu nevracet. Je třeba zvažovat, co k hříchu vedlo. Mohlo jít jen o „neopatrnost“, kdy se příliš vystavili pokušení a nemohli mu odolat. Nebo to bylo vyjádřením určitého postoje vůči Božímu slovu? Někdy lze doporučit, aby na určitou dobu přerušili svůj vztah a před Pánem zvažovali další cestu. Je třeba citlivě naslouchat svatému Duchu a jednat s milostí. Když Josef zjistil, že Marie je v jiném stavu, nevyžadoval její ukamenování (na což by měl podle Zákona právo), ale chtěl situaci řešit jinak.

Jiné je to při řešení druhého případu. Tam nejde jen o určitý jednorázový „úlet“, ale o vyjádření postoje a chápání Božího slova. Vždy je třeba jasně říci a vysvětlit z Písma, že jde o hřích. Písmo je v této věci zcela jasné. Vzájemný sexuální život nenahrazuje manželskou smlouvu (viz výše), ani ji neuzavírá. Pokud uznají, že jsou v hříchu a činí pokání, od svého jednání se odvrátí a dál jdou cestou Písma, „zachránili jste jejich duši od smrti“ (Jk 5,20). Je pravděpodobné, že bude ještě třeba se zabývat tím, proč k takové situaci došlo. Pokud však odmítnou uznat, že jejich jednání je hříšné a budou v něm pokračovat, je třeba je biblicky napomenout (od jednotlivce až po církve), a pokud ani to nepomůže, vydat je satanu – vyloučit z církve. 1K 6,9: „Ani smilníci...neobdrží Boží království za dědictví.“ Je samozřejmé, že ve všech výše uvedených případech je třeba se za ně i za správné rozhodnutí modlit.

Je třeba zdůraznit, jak důležité je v předmanželském vztahu zachovávat patřičnou míru zdrženlivosti. Ani tady nelze stanovit pro každého univerzálně, kam až lze dojít, aby to bylo ještě „bezpečné“ a neskončilo to v hříchu smilstva. Vždy se je třeba ptát na to, v čem mají oba svobodu a co už dělají jen proto, aby vyhověli tomu druhému. Pokud vím, že ten druhý už v něčem úplnou svobodu nemá, nebudu to po něm nikdy chtít. Důležitá je komunikace – v určitém okamžiku rozvíjejícího se vztahu je nutné mluvit i o těchto věcech, pokud oběma nejsou naprosto zřejmé. Obecně platí „čím méně, tím lépe“. (Při jednom vyučování vyjádřil tuto zásadu velmi lapidárně Arthur Hibbert: „Nedotýkej se na druhém ničeho, co sám nemá.“) Jednoznačné je, že mimo manželství je sexuální styk i petting hříchem.

Je dobré se vyhýbat situacím, kde je vyšší nebezpečí selhání, jako je třeba společná dovolená bez přítomnosti dalších osob a pod.

Tak jako ve všech oblastech života, musíme hledat vedení svatým Duchem a Boží milost i v oblasti sexuálního života. Nesmíme při tom nikdy zapomenout, že Písmo je pro nás normou i v této oblasti.

V souvislosti s předmanželskými vztahy je nutno zmínit ještě jednu oblast, a to příležitostné přespávání snoubenců v jednom bytě bez přítomnosti někoho jiného nebo dokonce společné bydlení (i když nedochází k sexuálnímu styku). Takové jednání považujeme za hřích a budeme ho kázeňsky řešit. Jsou k tomu tři důvody:

A. 1K 6,18 a 1K 10,12

Máme utíkat od smilstva, ne ke smilstvu. Někdo si je jistý, že pokušení odolá, ale před tímto postojem apoštol Pavel varuje. Modlíme-li se „neuved nás v pokušení“, neměli bychom do něj vcházet.

B. 2K 6,3

Nemáme být nikomu pohoršením. Můžeme sousedům od rána do večera říkat, že křesťané nežijí ve smilstvu, ale nebudou nám to věřit, pokud spolu bydlíme jako nesezdání lidé. Jsme pohoršením jak nevěřícím, tak ostatním křesťanům a některé můžeme svým špatným příkladem i svést ke hříchu.

C. Gn 24,67

Veřejné uvedení ženy mužem do domu patří ke svatbě. Společný život a tedy i bydlení patří k manželství. Předčasné zahájení společného bydlení i v případě, že nedojde ke smilstvu, může zkomplikovat budoucí manželský vztah. Působí také problémy v případě, že snoubenci poznají, že se mají rozejít.

Jsme povoláni k životu ve svatosti, která převyšuje normy tohoto světa. Pokud se někdo provinil v této oblasti, ať činí pokání a společně bydlicí snoubenci se rozstěhují.

Pro případné zájemce o tyto otázky doporučujeme následující literaturu:

Derek Prince – Manželská smlouva

Derek Prince – Bůh je prostředník k manželství

Lubomír a Věra Ondráčkovi – Lov nebo zjevení (Jak najít životního partnera)

Stanovisko staršovstva KS Praha k biblickým místům o rozvodu a novém sňatku

Protože jsme prožili ve sboru několik bolestivých manželských konfliktů, z nichž některé skončily rozvodem a některé ještě trvají, a setkáváme se opakovaně s otázkou, kdy může biblicky věřící křesťan uzavřít nový sňatek, rozhodli jsme se vyjádřit písemně své porozumění některým biblickým místům, která se této problematiky týkají. Vidíme, že Bůh nenávidí rozvod a přesto miluje ty, kteří traumatem rozvodu prošli a má řešení pro jejich konkrétní situaci.

Víme, že se nezabýváme všemi místy a všemi aspekty, ale reagujeme na nejčastější dotazy.

Mt 19,3–12: V době Pána Ježíše platil plně Mojžíšův zákon, a proto se používalo ustanovení o rozlukovém lístku. Jednotlivé skupiny farizeů vedly spor o výklad tohoto místa. Jedna skupina tvrdila, že se týká jedině cizoložstva (a to byl vlastně projev milosrdenství, protože cizoložná žena mohla být ukamenována a ne jen propuštěna), druhá skupina tvrdila, že se týká čehokoliv, čím se žena muži znelíbí (podle nich mohl muž ženu propustit třeba proto, že připálila oběd). Je snaha zatáhnout Pána Ježíše do tohoto sporu. Pán Ježíš se nejenom příklání zjevně k názoru první skupiny, ale jde ještě dál. Mluví o závaznosti manželství a vysvětluje Boží odpor vůči rozvodu. Dokonce mluví o fungujícím manželství jako o něčem výjimečném a v podstatě jako o Božím zázraku. Legitimizuje také život svobodných (pro tehdejší Židy bylo dost nezvyklé nežít v manželství). Jak postupovat v případě cizoložství některého z partnerů, řeší jiná biblická místa. Otázkou je, co znamená 9. verš? Jeden z výkladů je, že důvodem k legitimnímu rozvodu je cizoložství. Existuje však ještě jeden výklad: „Na základě smilstva“ může být myšleno na to, že mimomanželský sexuální vztah nezakládá žádnou smlouvu. Jinými slovy: Pán Ježíš mluví o závaznosti manželství a nikoli o tom, že pokud někdo s někým má mimomanželský pohlavní styk, zakládá to nějaký závazný vztah. Tento výklad podtrhuje i to, že dále Pán Ježíš už používá termín cizoložství.

1K 7,10–11: Pavel tady rozpracovává nařízení Pána Ježíše pro křesťany. Protože je pro Boha rozvod ohavností, nepřipouští zrušení manželství mezi křesťany. Připouští možnost, že z nějakých důvodů dva křesťané, kteří jsou manželé, spolu nemohou žít. Tady je možnost jen smíření a nebo žít sám. Nevidíme skutečně žádný biblický podklad pro situaci, kdy se rozvedou dva křesťané, oba o sobě dále tvrdí, že jsou křesťané a přitom vstoupí do nového manželství.

Ř 7,1–6: Toto místo mluví zjevně o místě zákona v našem životě. Pavel tady používá příklad manželství s běžně přijímaným názorem, že vdovec a vdova jsou volní k novému sňatku. Když tady mluví o tom, že jsme mrtvi zákonu, myslíme, že tuto věc můžeme vztáhnout i na oblast manželství v případě, že někdo žil v manželství a rozvedl se před svým znovuzrozením. Usuzujeme z tohoto textu, že lidé, kteří se rozvedli před tím, než uvěřili, jsou volní k novému manželství.

1K7,12–16: Pavel již mluvil o manželství křesťanů a nyní řeší situaci, která asi nastávala v Korintě, že byli nevěřící manželé a jeden z nich uvěřil (domníváme se, že toto místo se týká i toho, že se vezmou dva křesťané a jeden z nich odpadne). Pavel, ve vědomí vážnosti manželství, trvá na tom, aby manželství pokračovalo, pokud je to na rozhodnutí věřícího z partnerů. Pokud nevěřící chce odejít, nemá mu v tom věřící bránit. Pavel tady upozorňuje na to, že není nějaký obecný biblický podklad pro to, že nevěřící partner určitě uvěří (to nepopírá možnost, že Bůh dá zaslíbení v konkrétním případě). Otázkou je, co znamená „nejsou v takových případech otroci“. Je jisté, že to znamená svobodu k rozchodu a k tomu, aby křesťan žil sám. Pokud by to ale znamenalo jen toto, bylo by zbytečné, aby o tom Pavel vůbec psal. Bylo by to totiž to samé, co již píše několik veršů před tím křesťanům. Ti také mají zůstat sami. Protože ale Pavel mluví o nějaké nové situaci, domníváme se, že toto místo skutečně znamená, že křesťan může uzavřít nový sňatek. Podmínkou ale je, že krok k rozchodu dělá nevěřící (fakticky, i když třeba sám o rozvod nepožádá). Toto místo, myslíme, řeší i otázku cizoložstva. Pokud jeden z partnerů začne žít v cizoložstvu (nebo jiném popsitelném a káznitelném hříchu), nečiní pokání a ve svém jednání pokračuje, není ten druhý vázaný s ním žít. Pokud se jedná o křesťany, měl by být nekající z partnerů kázně a v případě, že neučiní pokání, by se na něj mělo hledět jako na nevěřícího.

Někdy je pro nás obtížné posoudit, zda někdo jedná jako nevěřící. Bůh ale vidí srdce a bude soudit ty, kteří k rozvodu přistupují s kalkulem, že se podaří druhého partnera za nevěřícího prohlásit a tak nový sňatek legitimizovat.

Pokusíme se shrnout to, jak rozumíme celé problematice. Pán Ježíš vrací manželství do původního Božího plánu. Ruší ustanovení o rozlukovém lístku a manželství považuje za legitimně nerozlučitelné s výjimkou smrti jednoho z partnerů. Je to ustanovení pro Boží království, a proto ho Pavel dále potvrzuje pro křesťany. Protože uvěření znamená smrt starého člověka, nelze na člověka vnášet to, že se před obrácením rozvedl (samozřejmě to neruší následky, např. potřebu postarat se o děti, které jsou z tohoto manželství). Pro speciální případ manželství, kde jeden z partnerů uvěřil až v tomto vztahu, Pavel dává další instrukce, které preferují, aby křesťan zůstal v tomto manželství, ale současně mu dávají svobodu, aby v případě, že nevěřící nechce zůstat v tomto vztahu, nebyl zodpovědný za to, co sám nemohl plně ovlivnit.

Toto je biblicko-právní pohled, další pohled je pastorační. Někdo je třeba z hlediska Písma volný k uzavření sňatku, ale není na to připraven. Nejsou uzdravena některá zranění (to může platit i v případě ovdovění) nebo dotyčný nemá v některé oblasti správné postoje. Je také možné, že Bůh dá někomu nějaké speciální zjevení. Známe křesťany, od kterých odešel jejich nevěřící partner a oni od Pána přijali, že na něj mají čekat. Takové lidi je dobré v tom povzbuzovat, ale v souladu se slovy apoštola Pavla nelze tento postoj považovat za platný obecně.

Jsme si vědomi toho, že otázka partnerských vztahů je velice citlivá. Toto stanovisko shrnuje, jak problematice rozvodů rozumíme z Písma. I nadále chceme jednotlivým manželským dvojicím sloužit individuálně.

Staršovstvo SKSP

Prohlášení mužů, kteří chtějí dosvědčovat Boží svatost

Jsme si vědomi, že dle jedné ze čtyř hlavních zásad Křesťanského společenství Praha máme dosvědčovat Boží svatost. Dosvědčování Boží svatosti je pro nás úkolem, na který nikdo z nás sám od sebe nemá dostatek přirozených kvalit, ale věříme, že Kristus v nás má moc Boží svatost dosvědčovat a zjevovat. Dosvědčování Boží svatosti pro nás není tíživý zákonický životní styl plný složitých pravidel, příkazů a zákazů. Bereme takové dosvědčování jako výsadu nechat skrze Krista v nás proudit Jeho život, zjevovat Jeho čistotu, lásku a vroucího ducha.

Z tohoto důvodu se zavazujeme:

- ctít Ježíše Krista skrze uctívání, modlitbu a poslušnost Božího slova v moci Ducha svatého;
- pěstovat živé a přátelské vztahy s dalšími muži s vědomím, že potřebujeme bratry, aby nás povzbuzovali v nezákonickém dodržování našich předsevzetí, závazků i slibů;
- budovat silné manželství a rodin skrze lásku, ochranu a biblické hodnoty, pokud nás Pán dovedl do manželství;
- zachovat věrnost své případné budoucí životní partnerce, pokud nejsme ženatí;
- chápat a podporovat ty z nás, kteří se rozhodli kvůli Pánu neženit;
- dodržovat duchovní i tělesnou sexuální čistotu bez ohledu na to, zda jsme ženatí či svobodní.

Jsme si vědomi, že naše prostředí, ve kterém žijeme, ovlivňuje kultura sexuální nevázanosti podněcována duchem smilstva, spotřebním konzumem, mediální masáží a špatnými morálními vzory. Jsme rozhodnutí být v této oblasti dobrými vzory ostatním mužům. Tím rozumíme, že především:

- jsme připraveni dodržovat svou smlouvu s Bohem i životní partnerkou (pokud jsme dosud svobodní, chceme čekat na tu jedinou pravou a nestrídat partnerky tak, jako to dělá okolní svět);
- jsme rozhodnutí střežit své srdce, aby z něj nevycházely necudné a nemravné podněty (Mt 15,19);

- jsme odhodláni nerozvíjet nečisté snění s jakýmkoli sexuálním podtextem;
- jsme rozhodnuti uzavřít smlouvu se svými očima dle příkladu biblického Joba (viz Job 31,1 „Se svými očima jsem uzavřel smlouvu, jak bych se mohl zadívat na pannu?“)
- jsme připraveni se jednoznačně vypořádat s neřestnou minulostí v otevřeném pokání, a to před důvěryhodnými svědky;
- nepatříme sami sobě, ale Kristu, a jsme rozhodnutí utíkat od smilstva v souladu s výzvou apoštola Pavla v 1 K 6,9–20;
- jsme připraveni řešit případné problémy v sexuální oblasti s bratry v Kristu co nejdříve od okamžiku, kdy nastanou.

V Praze dne 30. 11. 2011

Prohlášení o evangelizaci

My, níže podepsaní,

- věříme, že existuje věčný život v obecenství s Bohem a také věčná smrt
- uvědomujeme si, že i k nám osobně – většinou prostřednictvím jiných lidí – přišla záchrana skrze evangelium, dobrou zprávu o tom, že Boží Syn Ježíš Kristus zaplatil na kříži za naše hříchy, třetího dne vstal z mrtvých a je živý.
V něm i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchrany, a když jste uvěřili... (Ef 1,13a)
- věříme tomu, že osobně uvěřit evangeliu o Ježíši Kristu a přijmout jej jako svého Spasitele a Pána je jedinou Bohem zjevenou cestou k záchraně člověka od věčného zahynutí.
Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10,9)
A není v nikom jiném záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni.“ (Sk 4,12)
- radujeme se a přijímáme jako čest a výsadu, že právě nám křesťanům světil Bůh šíření této dobré zprávy dalším lidem. Do velké míry můžeme ovlivnit, zda tito lidé budou ve věčnosti v Božím království, nebo ve věčném trápení.
A řekl jim: „Jděte do celého světa a vyhlašte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen.“ (Mk 16,15–16)
- vyznáváme, že toto poslání nelze naplnit z našich vlastních sil a že jsme plně závislí na Duchu svatém. Chceme aktivně usilovat o stále čerstvé naplnění Jeho mocí ke zvěstování evangelia.
„Přijmete moc Duchu svatého, který na vás přijde, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až po nejzazší konec země.“ (Sk 1,8)
...ale naplňujte se Duchem... (Ef 5,18b)

- činíme pokání ze všech situací, kdy jsme v tomto svém poslání dostatečně nestáli – ať už kvůli strachu z lidí, z pohodlnosti a soběstřednosti či z jiných důvodů.

Řeknu-li o svévolníkovi: „Svévolníku, zemřeš,“ a ty bys nepromluvil a nevaroval ho před jeho cestou, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. (Ez 33,8)

- rozhodujeme se s Boží pomocí v tomto svém poslání aktivně stát, rozhodujeme se evangelium osobně zvěstovat lidem kolem nás, a podle svých možností se zapojit do společného přinášení dobré zprávy např. účastí na sborových evangelizačních aktivitách (v současnosti např. kurzy Alfa, Dny dobrých zpráv, mládežnické shromáždění Šestá atd.) a též vedením dětí ve sboru ke Spasiteli.
- vyhlížíme změnu naší společnosti skrze zvěst evangelia a obrácení k Bohu.

Prohlášení k partnerským vztahům členů sboru s neobrácenými lidmi

Poměrně záhy po vzniku sboru jsme došli k tomu, že křesťané mají navazovat partnerské vztahy a následně manželství pouze s lidmi, kteří přijali Pána Ježíše jako Spasitele a Pána. Toto vyjádření se objevilo např. v prohlášení o významu manželského vztahu a při dalších příležitostech. Protože jsme ale nikdy písemně nevyjádřili, proč si to myslíme, vydáváme toto prohlášení.

Manželství je první instituce, kterou Bůh ustanovil ihned po stvoření člověka. Na mnoha místech se vyjadřuje nepřímou i přímo k tomu, s kým mají příslušníci jeho lidu (ať už Izraele v době Staré smlouvy nebo církve v době Nové smlouvy) uzavírat manželství. Ještě před vznikem izraelského národa Abraham v 24. kapitole První Mojžíšovy nařizuje, aby si Izák vzal ženu z příbuzenstva (24,3–4), nikoli z pohanských národů. Dále po vzniku izraelského národa Hospodin opakovaně zakazuje sňatky mimo starosmluvní Boží lid (např. 1M 28,1–2; 5M 7,3: Nespřízňuj se s nimi, nedávej svou dceru jeho synu a neber jeho dceru pro svého syna).

Následky porušení tohoto příkazu byly příčinou těžkostí Božího lidu a Božích soudů (Sd 3,6; Ezd 9,10–15; Neh 10,30–31; Neh 13,23–29).

Pán Ježíš se k této problematice nikde nevyjadřuje, ale Pavel se jí zabývá. V 1K 7,12–13 řeší otázku manželství, kde je jeden věřící, a povzbuzuje věřícího, aby pokud je to možné, s nevěřícím zůstal. Zjevně se to ale netýká uzavření manželství, ale situace, kdy už manželství existuje – pravděpodobně uvěřil jeden z manželů až v době manželství nebo jeden z manželů odpadl. Ve stejné kapitole ve 39. verši řeší otázku sňatku vdov a zde jasně píše, že se mají vdát jedině „v Pánu“, tedy za křesťana. Nelze předpokládat, že by pro svobodné bylo jiné pravidlo. V 1K 9,5 Pavel uvádí, že všichni apoštolové mají věřící manželku a že i on s Barnabášem by si mohli věřící ženu vzít.

Ve 2K 6 píše Pavel obecně o vztazích a zdůrazňuje, že bychom měli mít užší vztahy s křesťany než s nevěřícími. Ve 2K 6,14 (Nebudte zapřaženi do cizího jha s nevěřícími. Neboť co má společného

spravedlnost s nepravostí? A jaké je společenství světla s tmou?) to píše velmi silně. Pokud toto slovo lze vztáhnout obecně na vztahy, jednoznačně platí i pro manželství. V Ef 5,31–32 Pavel nazývá manželství „velkým tajemstvím“, v němž vztah muže a ženy má odpovídat vztahu Krista a církve. Tento Boží plán manželství nelze naplnit s neobráceným člověkem. Manželství s neobráceným člověkem naráží také na praktické problémy – účast na sborovém životě, výchova dětí, hospodaření rodiny, priority a hodnoty rodiny. (Mk 3,25; 1K 2,14; 1K 3,16; Ef 2,1–2)

Z těchto biblických míst (výčet není úplný) docházíme k přesvědčení, že znovuzrozený křesťan nemá uzavírat manželství s nezovuzrozeným člověkem. Pokud se i někdo domnívá, že jeho partnerem má být někdo, kdo se zatím neobrátí, necht' s navazováním vztahu počká až do chvíle, kdy se dotyčný obrátí. Máme velmi špatnou zkušenost se situacemi, kdy věřící začal chodit s nevěřícím, a ten „uvěřil“ proto, aby o vztah nepřišel.

Pokud nějaký člen sboru začne s nevěřícím chodit, chceme mu sloužit a povzbuzovat ho, aby takový vztah ukončil. Pokud tak neučiní a vstoupí s ním do manželství, považujeme to za důvod k vyloučení ze sboru, protože jsme přesvědčeni, že takový krok není v souladu s jeho smlouvou s Kristem a také je špatným svěděním jak pro jeho partnera, tak pro další lidi.

*Starší KS Praha přijali toto prohlášení
na svém setkání 13. 10. 2012*

